

En sørgelig Vise
om
Linieskibet Ingermannsland,
der forliste ved Orø, hvorved 410 Mennesker omkom.

Tone: Hr. Zinklar drog over salten Hav.

OBS: Typografi og linjeskift endret for at tekst og rimmønster skal bli mer leselig.

1. Vildt bruser Stormen, og Bølger slaar
alt over de vildene Banker,
Og ingen Stjerne paa himmelen staar,
Mens Skyer for Vinden vanker.

2. De mørke Klipper alt stande i Rad,
som truende Kjæmper at skue,
og hæver sig over det dybe Hav
mod Himmelens hvælvede Bue.

3. Paa Vesterkysten af Norges Land
der er saa farlige Vande,
Det maatte saamangen befaret Mand,
I Storm og Uveir sande.

4. Et Linieskib fra Archangel for
med tusinde Mand omborde,
Til Kronstadt det gjennem Havet gaar,
Skøn Fart det i Førstningen gjorde.

5. Men da det vendte ved Lindesnæs,
Det farlige Storme mødte,

Det kjæmped længe med voldsom Blæst,
Alt til paa Grunde det stødte.

6. Dybt undet Vandet de blinde Skjær
Med skarpe Spidse sig dølger.
En Planke knustes, Og aabnet er
En Plads for de mægtige Bølger.

7. De styrte sig ind i Rummet fort
Og søge blandt Folket sit Bytte,
Mens Natten hvælver sig kold og sort,
Og intet de Arme beskytte.

8. Forgjæves de søgte fra Rummet ud,
hvor hurtig dem Bølgerne finde
Og sluge dem Alle; nu hjælpe dem Gud,
Tre hundrede ere derinde.

9. De Øvrige flygted' paa Dækket op,
men Vandet efter fosser,
Og knækket ligger hver Mastetop,
Og brækt er Toug og Trosser.

10. Nu fyre de hurtig Skud for Skud
til Tegn, at de ere i Nøden
Og bede med Taarer og suk til Gud:
O frels os! O frels os fra Døden.

11. Men Ræer og Mastre er falden om
af Stormen, som Roret brukket,
Derunder en hob af Mennesker, som
Ihjel ere slagne paa Dækket.

12. Forgjæves er Skud, og forgjæves er Bøn,
men Vandet stiger alt mere,
Kanonerne maa de kaste i Sjø'n,
Thi Skibet at synke er nære.

13. Paa Damskibet Nordkap i Christiansand man
hører de Nødsjud larme,
Og skjøndt det er mørkt, gaar det ud fra Land
For om muligt at redde de Arme.

14. Men Stormen raser, og Natten er mørk,
Man søger paa Havet iblinde,
Dets Rum er en vid og taagefuld Ørk,
hvor intet Liv er at finde.

15. Tilbage vendte da Nordkap snart,
Stor sorrig var der omborde,
Fordi uden held de en saadan Fart
til Menneskers Redning gjorde.

16. Imidlertid paa det russiske Vrag
Man udsætter trende Baade,
Hvori Officererne gange imag,
Men mange til liden Baade*.

17. Det ene Fartøi til Mandal kom,
Kapteinen sig redded' paa dette,
Det andet sank under Stormen, som
med Lig vilde Bølgerne mætte.*

18. Et Skib blev udsendt at opsøge dem,

som endnu vare ilive,
Men ei til Vraget de naaede frem,
hvor alle vare i Fare.

19.Men i en Baad, der paa Vandet flød,
halvandet hundrede vented',
Forfrosne alle den visse Død,
De bleve til Skibet hentet.

20.Den anden Morgen gik Nordkap ud
med Constitution i Følge,
At prøve om den almægtige Gud
Dem vilde Vraget fordølge.

21.Og alt som de seiled', de fik at se
det Skib, som nu næsten begravet
af Skum og Bølger laa sjunket ned
Med Agterstavnen i Havet.

22.Hver levende Sjel, som var igjen,
Stod sammenstuvet i Stavnen,
Og vented' aldrig at komme hen
Med Liv og helbred i Havnen.

23.Det var et sørgeligt Syn at se
Matroserne frosne og blege,
dels sjunkne bedende ned paa Knæ,
Dels om paa Dækket sig snege*

24.Hundred og femti vare om bord,
og ræddede alle bleve
vi kunne ikke beskrive med Ord

De Reddedes Fryd og Glæde.

25. Men af de tusinde raske Mænd
Fire hundrede vare døde,
Med slig Ulykke hver Menneskeven
Vel dybt i Hjertet maa bløde:

26. Dog vil vi takke den gode Gud,
Som lod de Øvrige leve,
Vi kjende ikke hans vise Bud,
Men for hans Vælde vi bæve.

27. Det var stor Glæde at se derpaa,
Da de skilte hinanden mødte.
Da Manden atter sin Hustru saa,
Og Vennen paa Vennen stødte.

28. Gud skjænke de Døde en salig Fred
Og trøste de Reddede alle!
Hans Almagt er stor, og ingen ved,
Naar Gud ham til sig vil kalde.

29. Saa let han kaster det største om,
Vi Mennesker ere saa svage,
Og bøie maa vi os vel for ham,
som tæller vor' Levedage.

30. Nys laa paa Bølgen saa stolt og ny
Den Bygning, nu er den begravet,
Stag, Toug og Blokker er ført til By,
Men Skroget er sjunket i Havet.

31. Ved Toldbodbyggen man end kan se
Det bjergede Gods – det mærke
paa al vor Svaghed, thi bøier Knæ
for Gud, den eneste Stærke.

1. Saamangen Daare over Havet hen Drog
ud til Nordamerika,
men kom og snart som en Fant igien,
med ei en Skilling i Fikka.
Man reise Øst, og man reise Vest,
Det norske Hjem er dog allerbest,
Der med min Gud, Der med min Brud,
Vil jeg til Dødsdagen leve.

2. Og Gud velsigne mit Norges Land
med Fjeldes snedækte Rygge,
Der var jeg alt fra min Barndom vant
At finde Hjertelig hygge.
Reis du i Øst eller reis i Vest,
Her hjemme er det dog allerbedst.
Hvor jeg er fød, Der til min Død,
Det vil jeg stadig bo og bygge!

Trondhjem. Trykt i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.